יום ד', כ"ח באייר תשס"ז (16 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"זה היום עשׂ ה', נגילה ונשׂמחה בו!" [תהלים קי"ח 24]

היום **יום ירושלים** – כ"ח באייר בשנת תשכ"ז [7 ביוני 1967 – תאריך לועזי זכור לי מכך שהיה היום ההוא יום ההולדת לאמא! מג]. באותו בוקר בלתי-הנשכח, כוחות צבא ההגנה לישׂראל פרצו דרך שער האריות בעיר העתיקה, ועשׂו את דרכם לכותל המערבי ולהר הבית.
המאמר הנ"ל נותן לנו הסתכלות קצת אחרת אל העיר והמקומות הקדושים שבה והתייחסותיהם אליה של מנהיגי העם...

"**כבוד לאומי**" [מאת אדמונד חסין]

=**יום ירושלים** יחול השבוע. הוא לא יעורר התרגשות גדולה מדי. הסקטור הדתי-לאומי אולי קצת יתרגש, יחבוש כיפה לבנה ואיתם עוד כמה מזקני ירושלים אשר יעלו זיכרונות שאף אחד כבר לא ירצה לשמוע. העיר הזו שסבא שלי היה נותן כל הון שבעולם לראותה בחייו והעיר הזו שבחורבנה נראתה שלמה ובנויה בחלומותיהם של אלפי יהודים, מתקבלת כמובן מאליו ובמשיכת כתף לנו וילדינו.

עלעלתי בעלון שבת שכבר עבר מן העולם, אך לא פג טעמו: "ערכים במבחן הזמן". מובא בו סיפור שעזר לי לראות את יום איחודה הארבעים של ירושלים בזווית ובפרופורציה קצת אחרים.

העיר הזו שסבא שלי היה נותן כל הון שבעולם לראותה בחייו והעיר הזו שבחורבנה נראתה שלמה ובנויה בחלומותיהם של אלפי יהודים, מתקבלת כמובן מאליו ובמשיכת כתף לנו וילדינו. פוגרום תרפ"ט עמד בסימן המאבק על זכות היהודים להתפלל בכותל המערבי ללא הפרעה. חודש וחצי אחר כך, בערב ראש השנה, עדיין לא העזו יהודים רבים לבוא אל המקום. בודדים עשו זאת בסכנת נפשות.

פגישה נדירה התרחשה אותו יום ברחבת הכותל. **מנחם אוסישקין** ז"ל, בא לתפילת מנחה. הדרך מלאה שוטרים ערביים, ויהודים "בל יראה" במקום הזה. הוא נפגש עם רבם של חרדי ירושלים, **רבי יוסף חיים זוננפלד** זצ"ל. וכך מתאר אוסישקין אותה פגישה:

"והנה אני עומד לפני הכותל. הפעם נסערה רוחי בקרבי עוד יותר למראה עיני, ורק שני יהודים עמדו לפניו: השמש ואנוכי. כל הרחבה לפני הכותל מלאה שוטרים בריטיים. דומם עומד אני בצערי וחושב על ימים שעברו. היום החשיך ואפילה שררה בכל הרחבה שלפני הכותל. הפנסים שהתחילו מהבהבים מסביב, כאן אסור היה להדליקם. מן הסמטה האפילה נכנס אל הרחבה יהודי זקן, בעל קומה והדרת פנים, מלובש בבגדי החג המסורתיים ואחריו עוד שני יהודים ממלוויו. כפוף ראש ניגש אל הכותל ובהתלהבות קדושה התחיל מנשק את אבניו. הכרתיו: זה היה רבי חיים זוננפלד ז"ל. לא רציתי להפריע את חרדת הקודש. אנחה כבדה פרצה מתוך ליבו. הוא הרים את ראשו, נישק נשיקת פרידה לאבני הכותל ורצה ללכת והנה הרגיש בי וניגש אלי:
"אל נא ייפול רוחך עליך, גם זה יעבור. *"עם וועט זיי ניט העלפן"!* (זה לא יעזור להם!), אנחנו נשׂיג את מטרתנו. לא בסמטאות צרות ולא כפופי ראש נכנס אל המקום הקדוש שלנו, כי אם בדרך המלך ובקומה זקופה. בקרוב בימינו נזכה לראות את הגאולה האמיתית".

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', כ"ח באייר תשס"ז (16 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

דבריו של הזקן הנפלא, ברגע זה ובמקום זה, עשׂו עלי רושם בל-ימחה שלא אשכחהו לעולם."

מי שיודע לחלום, לבכות ולהתפלל יזכה לראות את ירושלים האחרת.
[http://www.inn.co.il/Articles/Article.aspx/6633]

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

לאמרה האחרונה, הרשו לנו, קוראים יקרים, להוסיף את המחשבה כי יש דרכים שונות ליהודים שונים לבכות, לחלום וכן – אף להתפלל. הקב"ה יודע עם מי יש לו עסק. העם, לפי דבריו, הוא עם קשה עורף. אך אותה קשיות עורף שלכאורה אנחנו מראים לו בהתנהגותנו הלא-הולמת, לפעמים, כעם, היא זו גם כן שמחזיקה אותנו נאמנים לו.
ומי שיזכה לראות ירושלים אחרת, בע"ה יזכה גם לראות עם אחר וארץ אחרת. אכי"ר.